

ชะตาชีวิตที่ถูกชักเชิด
ด้วยเส้นด้ายล่องหน

宿命

โชคชะตา

อิงาชิโนะ เคโงะ เฝียน
กีนกาส พาหะนิชย์ แปล

โศภะตา 宿命

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

สารบัญ

ปฐมบท		7
บทที่ 1	เส้นด้าย	15
บทที่ 2	ลูกดอก	57
บทที่ 3	พบกันใหม่	101
บทที่ 4	สอดคล้อง	157
บทที่ 5	ชี้แนะ	191
บทที่ 6	จ้อยยุติ	239
ปัจฉิมบท		281

โชคชะตา

ปฐมบท

ซานาอะเสียชีวิตที่โรงพยาบาลอิฐในฤดูใบไม้ร่วงปีก่อน ซึ่งเป็นช่วงที่ชูซากุเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา คนที่ช่วยส่งข่าวคือคนป่าใจดีข้างบ้าน

โรงพยาบาลอิฐเป็นชื่อที่เด็กๆ แถวนั้นตั้งกันขึ้นมาเอง หมายถึงโรงพยาบาลหลังใหญ่สร้างด้วยอิฐ ตั้งอยู่บนเนินเตี้ยๆ ใกล้ภูเขา มีต้นพีชและต้นโอ๊กปลูกอยู่รอบๆ อาคาร เมื่อมองจากนอกรั้วดูคล้ายปราสาทตะวันตก

ผู้บริหารโรงพยาบาลแห่งนี้คงเป็นคนใจกว้าง อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้ามาในอาณาเขตของโรงพยาบาลได้โดยไม่ว่ากล่าว ชูซากุและเด็กๆ ที่โตกว่าซึ่งอาศัยอยู่ละแวกนี้จึงพากันมาจับแมลงหรือเก็บลูกโอ๊กอยู่บ่อยๆ

ซานาอะชอบเดินเล่นในอาณาเขตอันกว้างขวางภายในโรงพยาบาล มักผูกผ้าโพกหัวและผ้ากันเปื้อนสีขาว ซึ่งขับให้ดวงหน้าดูคล้ายตุ๊กตา ไม่รู้ว่าเธออายุเท่าไร ชูซากุเรียกเธอว่าพี่ แต่จริงๆ แล้ว

เขาอายุห่างกับเธอพอที่จะเป็นแม่ลูกกันได้

เวลาชุกชุกเล่นอยู่กับเพื่อนๆ เธอชอบเฝ้าดูอยู่ห่างๆ เวลาอากาศอบอุ่นในฤดูร้อน บางครั้งก็พกกระติกใส่ชาข้าวบาร์เลย์มาให้ ในกระเป๋าค้นเป็นอันของเธอจะต้องมีลูกอมหรือทอฟฟี่คาราเมล หากชุกชุกและเพื่อนๆ ขอ เธอก็พร้อมจะหยิบให้

เด็กๆ ไม่มีใครรู้ว่า ทำไมซานาอะถึงมาอยู่ที่โรงพยาบาลฮิลล์ ควรจะเรียกว่าไม่ได้ใส่ใจเป็นพิเศษมากกว่า ไม่แม้แต่จะถามเรื่องนั้นกับเจ้าตัว

ทว่าชุกชุกและเพื่อนๆ รู้ดีว่าเธอไม่เหมือนผู้ใหญ่ทั่วไป อย่างแรกเลยคือคำพูดคำจา เธอใช้คำพูดเหมือนตัวเองเป็นเด็กเล็กๆ ไม่ใช่แค่เวลาพูดกับชุกชุกและเพื่อนๆ เท่านั้น ยังพูดแบบนี้กับคนที่มาโรงพยาบาลด้วย ซึ่งคนที่ได้ฟังจะผงะถอยหนีด้วยความตกใจ

เรื่องที่เธอชอบอุ้มตุ๊กตาดำตัวน้อยก็ทำให้คนอื่นมองแปลกๆ ชุกชุกเคยได้ยินบอຍๆ ว่าเธอพูดคุยกับตุ๊กตาดำตัวนั้นราวกับเป็นลูกของตน

“พี่สาวคนนี้จะดูท่าจะสติไม่ดี”

อยู่มาวันหนึ่ง เด็กที่อายุมากที่สุดในกลุ่มพูดกับชุกชุกและเพื่อนๆ พร้อมกับชี้ที่ศีรษะตนเอง “ถึงได้มาอยู่โรงพยาบาลโง่ละ อยู่ที่นี่เพื่อให้หมอรักษา”

ชุกชุกได้ยินเรื่องนี้แล้วตกใจมาก เพราะไม่เคยคิดเลยว่าซานาอะจะป่วย

พอข่าวลือนี้เริ่มแพร่สะพัดไป เด็กๆ ก็ไม่ค่อยมาเล่นที่สวนของโรงพยาบาล บรรดาพ่อแม่ที่ได้ยินข่าวลือนี้คงจะสั่งห้ามลูกๆ ไม่ให้เข้าไปใกล้เธอ

ทว่าชุกชุกถามคนเดียวอบอຍๆ เวลาเขามา เธอจะต้องเดินเข้ามาถามว่า “แล้วคนอื่นๆ ละ” พอเขาตอบว่าดีดรูระมาไม่ได้ เธอก็รำพึงว่า “เหงาจัง”

ยูซึกุชอบปีนต้นไม้เล่น ระหว่างนั้นซานาเอะจะถอนหญ้าหรือไม่
ก็รดน้ำดอกไม้ เมื่อเขาเล่นจนเหนื่อยและมานั่งพัก เธอจะเอาแตงโม
ที่ไหนไม่รู้มาให้

เวลาอยู่กับเธอ ยูซึกุรู้สึกใจสงบ เธอชอบร้องเพลง ซึ่งการได้ฟัง
เธอร้องเพลงก็เป็นเรื่องสนุกอีกอย่างหนึ่ง เพลงที่เธอร้องไม่ใช่เพลงญี่ปุ่น
เป็นเพลงภาษาต่างประเทศ เขาเคยถามว่าเป็นเพลงอะไร แต่เธอตอบว่า
ไม่รู้

เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในฤดูร้อนปีนี้

แล้วพอเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง ซานาเอะก็เสียชีวิต

เย็นวันที่รู้ข่าวว่าซานาเอะตายแล้ว ยูซึกุไปโรงพยาบาลอิฐตาม
ลำพัง เขามองหาซานาเอะอยู่ใต้ต้นไม้ผลัดใบที่เริ่มเปลี่ยนสี แต่เธอไม่ได้
อยู่ที่นั่นซึ่งเป็นที่ประจำของเธอ

ยูซึกุนั่งร้องไห้หรือเธอดังนานสองนานอยู่ใต้ต้นไม้ที่เขาปีนเล่นใน
ฤดูร้อน

โคจิ พ่อของยูซึกุเป็นตำรวจ แต่เขาแทบจะไม่เคยเห็นพ่อแต่ง
เครื่องแบบเลย พ่อมักจะออกจากบ้านในชุดโปรดสีน้ำตาล ไม่ต่างจาก
พ่อของเด็กคนอื่น ๆ

ดูเหมือนว่าพ่อกำลังสืบเรื่องการเสียชีวิตของซานาเอะ มักจะพา
ตำรวจหนุ่มกลับบ้านและคุยกันจนดึกดื่น ยูซึกุนั่งฟังอยู่ด้วย จึงรู้ว่า
ซานาเอะเป็นคนไข้ของโรงพยาบาล และตกลงมาจากหน้าต่างโรงพยาบาล
เสียชีวิต แต่เดาไม่ได้ว่าพ่อและพรรคพวกกำลังสืบเรื่องอะไรกันแน่

การเสียชีวิตของซานาเอะกลายเป็นประเด็นร้อนในหมู่เด็ก ๆ บางคน
ถึงกับไปแถว ๆ โรงพยาบาลเพื่อชี้ตำแหน่งหน้าต่างบานที่เกิดเหตุ ยูซึกุ
แหงนมองหน้าต่าง จินตนาการตอนที่เธอร่วงตกลงมาแล้วรู้สึกสลดหดหู่
จนต้องกลืนน้ำลายหลายอึก

แต่การเสียชีวิตของเธอดึงดูดความสนใจของเด็กๆ ได้แค่สัปดาห์เดียว พอมีเรื่องน่าตื่นเต้นอื่นๆ ก็พากันไปสนใจเรื่องนั้น ไม่มีใครพูดถึงเธออีกเลย แต่ยูซาก็ยังไปโรงพยาบาลตามลำพังเหมือนเดิมและมองหน้าต่างบานที่เธอตกลงมา

โคจิ พ่อของเขายังคงสืบเรื่องการเสียชีวิตของซานาเอะ พ่อกลับบ้านดึกดิดๆ กัน บางวันก็ไม่กลับ ซึ่งคุณป้าข้างบ้านจะมาทำกับข้าวให้กิน พ่อคงจะโทร.มาบอกไว้

หลังเกิดเหตุประมาณหนึ่งสัปดาห์ หัวหน้าของพ่อมาที่บ้าน เป็นชายร่างอ้วน ศีรษะล้าน ดูอายุน้อยกว่าพ่อ แต่ฟังคำพูดที่ทั้งสองใช้คุยกันแล้วเด็กอย่างเขาก็พอจะเดาได้ว่าพ่อเป็นลูกน้องของชายคนนี้

ชายคนนี้มีมาเกลี้ยกล่อมพ่อเรื่องอะไรไม่รู้ เขาได้ยินแว่วๆ ผ่านประตูบานเลื่อน พูดเสียดยาว บางครั้งใช้น้ำเสียงดุต้น บางครั้งก็ใช้น้ำเสียงปลอบโยน แต่ดูเหมือนพ่อจะไม่เชื่อฟังคำพูดของหัวหน้า ในที่สุดหัวหน้าตัวอ้วนเกิดอารมณ์ฉุนเฉียว ปราดเข้าไปตบหน้าพ่อขาดใหญ่แล้วออกจากบ้านไป พ่อเองก็หัวเสีย

หลายวันต่อมา มีแขกอีกคนหนึ่งมาที่บ้าน คราวนี้เป็นผู้ชายบุคลิกดี ทักทายอย่างสุภาพ และไม่อวดเบ่งเหมือนหัวหน้าเมื่อวันก่อน

พ่อคุยกับชายคนนี้นานมาก ซึ่งระหว่างนั้นเขาถูกเอาไปฝากเลี้ยงไว้ที่บ้านข้างๆ

ในที่สุดโคจิกก็มารับยูซากู พ่อออกมานอกบ้าน สุภาพบุรุษผู้นั้นกำลังจะกลับพอดี พ่อเห็นยูซากูก็จ้องหน้าเขม็ง

“เชื่อฟังคุณพ่อนะ”

เขาว่าแล้วลูบหัวเด็กชาย นัยน์ตาเขาสีน้ำตาลอ่อน ดูท่าทางใจดี

โคจิกกลับมาใช้ชีวิตแบบเดิมนับตั้งแต่วันนี้ ไม่ต้องกลับไปบ้านดึก และเลิกคุยโทรศัพท์เรื่องคดีซานาเอะ

อยู่มาวันหนึ่งเขาพายุซากูมาไหว้หลุมศพ สุสานแห่งนี้ค่อนข้างดูดี

มีระดับ หลังจากพนมมือไหว้เสร็จ ยูซึกุถามว่านี่เป็นหลุมศพใคร เขายิ้ม
บางๆ แล้วตอบว่า

“หลุมศพของคุณซานาเอะ”

ยูซึกุตกใจ จ้องป้ายหลุมศพอีกครั้งแล้วพนมมือไหว้

ยูซึกุไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับการเสียชีวิตของซานาเอะเลย เขาเพิ่งจะมา
รู้เรื่องอย่างละเอียดหลังจากนั้นอีกนาน

เขามาเยือนโรงพยาบาลอิฐก่อนที่จะเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา
เขาไม่ได้มาที่นั่นแล้ว และที่มาก็ไม่ได้มีวัตถุประสงค์อะไรเป็นพิเศษ

เมื่อเขามาถึง ก็เห็นรถเก๋งสีดำคันใหญ่จอดอยู่ที่ลานจอดรถ
ของโรงพยาบาล จังหวะที่เดินผ่าน เขาลองเขย่งเท้าชะโงกดูข้างในรถ
คนขับรถสวมชุดสีน้ำเงิน กำลังนั่งสัปหงกหนุนแขนตัวเอง

ยูซึกุเดินห่างออกมาจากรถเข้าไปในป่า ขณะเดินอยู่ท่ามกลาง
แมกไม้ก็นึกถึงซานาเอะขึ้นมา ไม่ว่าจะป็นเสียงกวาดใบไม้ร่วง รสหวาน
ของทอฟฟี่คาราเมล และบทเพลงของเธอ

ลูกไอกร่วงอยู่ที่พื้น ยูซึกุเก็บขึ้นมา ใช้นิ้วเขียนเลขดินออกแล้ว
เก็บใส่กระเป๋ากางเกงขาสั้น เป็นลูกไอกร่วงอันกลม ถ้าปักก้านไม้ขีดไฟ
เข้าไปจะกลายเป็นลูกข้างชั้นดี ซานาเอะคือคนที่สอนวิธีทำให้เขา

เขาเงยหน้าแล้วกำลังจะก้าวเดินต่อ แต่แล้วก็ต้องชะงักฝีเท้า
เพราะมีคนยืนอยู่ตรงหน้า

คนที่ว่านี้เป็นเด็กผู้ชายรุ่นราวคราวเดียวกับเขา ใส่เสื้อสเวตเตอร์
สีแดง พันผ้าพันคอสีเทา สวมถุงเท้าขาวได้เข้าสีขาว เด็กๆ แถวบ้านเขา
ไม่มีใครแต่งตัวดีแบบนี้เลยสักคน

ทั้งสองมองหน้ากันเงียบๆ ต้องเรียกว่าจ้องหน้ากันถึงจะถูก อย่าง
น้อยๆ ยูซึกุก็รู้สึกไม่ถูกชะตาเด็กชายแปลกหน้าคนนี้

ทันใดนั้นได้ยินเสียงหญิงสาวลอยมา ยูซึกุหันไปมองต้นเสียง

ก็เห็นผู้หญิงสวมชุดกิโมโนยืนโบกไม้โบกมืออยู่ข้างรถเก๋งคันเมื่อกี้

เด็กชายที่จ้องหน้ายูซากุอยู่รีบสาวเท้าเดินไปหาหญิงสาวในชุดกิโมโน คงจะเป็นแม่ของเธอ

ยูซากุแอบอยู่หลังต้นไม้พลางเดินเข้าไปใกล้ๆ พวกเขา หญิงสาวที่น่าจะเป็นแม่สังเกตเห็นยูซากุ

“เพื่อนหรือ”

เธอถาม แต่เด็กชายส่ายหน้าโดยไม่หันมามองยูซากุ

คนขับรถลงมาจากรถแล้วไปเปิดประตูด้านหลัง หญิงสาวในชุดกิโมโนขึ้นรถไป ตามด้วยเด็กชาย ปิดท้ายด้วยคนขับรถดันประตูให้ปิดสนิท

ยูซากุออกมาจากหลังต้นไม้ทันทีที่ได้ยินเสียงติดเครื่องยนต์รถเก๋งสีดำค่อยๆ เคลื่อนตัวออกไปพร้อมกับปล่อยควันสีเทาจางๆ

เขายืนมองรถแล่นไป ก่อนที่รถจะเคลื่อนออกไปนอกประตูรั้ว เด็กชายคนนั้นหันมามองเขา ภาพเหตุการณ์นั้นฝังแน่นอยู่ในสมองของเขาราวกับรูปถ่ายใบหนึ่ง

โชคชะตา 宿命

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

Shukumei

© 1990 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 1990 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2562

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไدفูกู ในเครือ บริษัท ไدفูกู ครีเอเตอร์ จำกัด

ISBN 978-616-448-028-5

ฮิงาชิโนะ, เคโงะ.

โชคชะตา.- กรุงเทพฯ : ไدفูกู ครีเอเตอร์, 2562.

304 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทินภาส พาหะนิชย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-028-5

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย
ศิลปกรรม
พิสูจน์อักษร
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์
จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ
อลีน เฉลิมชัยกิจ
ลัดตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
วรุฒม์ ทองเชื้อ
นันทวัฒน์ สกลกุล
นันทวัฒน์ สกลกุล
ณัฐพงศ์ ภาคีแพทย์
Vinussa
แคตนิปี
อัคคณัฐ ชุมนุม
มนัญชยา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย
สุรินทร์ บุระณา
สายส่งสุขภาพใจ บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150
โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

ชายหนุ่มจำใจแยกทางกับหญิงสาวผู้เป็นรักแรก
และฝ่าฟันช่วงเวลาที่ยาวนานที่ต้องต่อสู้ดิ้นรน จนได้
เป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

ผ่านไป 10 ปี เขาได้พบกับชายผู้เคยเป็นคู่แข่ง
สมัยนักเรียน และเป็นสามีของหญิงสาวคนนั้น
ทั้งสองต้องเผชิญหน้ากันอีกครั้งในฐานะ ตำรวจ
กับ ผู้ต้องสงสัย ในการต่อสู้อันร้ายแรงใจซึ่งมี
โชคชะตาเป็นผู้กำหนด

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-448-028-5

SN 0021

290.-

www.booktime.co.th

@DaifukuPUB